

Х.

Галичина піємонтом.

(Виймок зі статті: „Здалека ізблизька“).

Галичина Піємонтом? Так! Галичина Піємонтом України, українства, відродження українського народу в будуччині! Хто бачив, хто чув, хто читав про свято „Українська Молодь Христові“, той не сумнівається у Галицький Піємонт!

7. травня ц. р. відбулася величава маніфестація. 120 тисяч під прапором Христа! Галичина-Піємонт України. Сьогодні така маніфестація неможлива ані в Києві, ані в Харкові. Вона відбулася у Львові. Сьогодні вулицями Києва і Харкова з диким ревом сунуть тисячні маси безбожників. На вулицях Львова — Українська Молодь Христові! Галичина Піємонтом України! Галичина — завдаток майбутнього відродження. Так! Тут в Галичині нині знаходиться точка тяжости українства. Тільки тут можлива українська культура на західно європейських християнських основах, тільки звідси може прийти обнова на придніпрянський степ, спалений більшовицькою пожежою!

Галичани! Пам'ятайте, що Галичина-Піємонт України. Дорожть ним. Збережіть спокій і рівновагу духа. Ділайте з пляном і розумно. Будучність належить до нас!

„Органічна праця“ перемогла. Демагогія провалилася. Та демагогія, що признає або все або ніщо. На українське громадянство, на українську молодь мають вплив красві зрілі чинники. Красві чинники перебувають в краю. Вони знають край. Знають положення. Знають уклад сил. Знають, що слід, чого не слід. Тому вони ділають зі застановою. Тому здають собі справу з наслідків. 7. травня ті чинники перемогли. Демагогія, що все відкликувалася до „народніх мас“ як до „своїх батьків“ закашлялася останнім передсмертним кашлем сухітника. „Вічная їм непамять“, тій демагогії, що перший або другий рік як почала голитися і вже виступає „в ім'я живих, мертвих і ненароджених“, тієї демагогії, що у 18—20 р.р. життя „спасає Україну, людство, весь світ, спинює історію“ а.. у 25—30 р.р. вдоволена, якщо може жити життям пересічного громадянина з Куликова!

В звязку зі Святом „УМХ.“ в царстві демагогії настав „мир і тишина“.

Всі демагоги помирилися: з України, Польщі, білої і червоної Москви. Всі зійшлися на одному: Одно задумали і одно заговорили. „Ілюстрований Кур'єр Цодзєнний“ проти свята „УМХ.“ Очевидно через польський націоналізм. „Русській Голос“, „Земля і Воля“, варшавське митроп. „Слово“ — проти свята „УМХ.“ Через московський націоналізм. „Українська Думка“ — проти свята „УМХ.“ „Наш Клич“ — проти свята „УМХ.“ Всі „націоналісти“ та імперіялісти, всі звеличники „творчого насильства“, всі визнавці засади, що „моральне те, що корисне“ зійшлися

разом у гостинниці „Демагогія“. І почали пити. Хто „біле“, хто „червоне“. „І обняв брат брата“... Ха, ха, ха, ха!!!

Українське населення Галичини — не стало „масою“, яку женуть по своїй вподобі різні демагогічні погоничі. Ні! Воно має своїх провідників! Воно їх знає, шанує і за ними йде! Провід українського населення Галичини — це перш за все Церква і духовенство. Гр. католицька Церква — одинока традиційна установа, що вяже минуле з сучасним, що стоїть вище національної злоби дня, що бачить своїм зором даліше ніж зір одного нашого нервозного покоління. На її чолі стоїть у Галичині нащадок старого боярського роду, роду, що пам'ятає ще галицьких князів. Який це був гарний образ, коли багато тисячні маси української молоді проходили під благословення митрополичого хреста! Синтези розуму і почування! Досвіду і сили! Традиції і сучасності! Проводу і народу!

Греко-католицьке духовенство! З його рядів вийшло галицьке національне відродження. Воно засимілювало велику частину інтелігенції з народних низів. Воно дало сірих і невідомих робітників у глухих галицьких селах. Воно було справжньою аристократією для народу, що втратив і не зумів приєднати старої шляхетської верстви! Для 7. травня ц. р. виявилось, що воно не втратило свого значіння, що воно має послух!

Церков дисциплінує почування, думки і чини. Церков дає таку нам потрібну рівновагу між розумом і почуванням. Тому свято „УМХ“ це величя перемога над українським... Будь ласка, підставте самі наймення...

Рецензії.

О. Кобець: Над безоднею. Хроніка великої драми. Накладом видавництва „Родина“. Львів, 1933, 16°. Частина I: Напередодні, ст. 112. Частина II: Земля дрижить, ст. 99.

Хто є Кобець? Молодий письменник початківець, дописувач з провінції до київського щоденника „Рада“, талановита людина, хоч самоук без вищої, а навіть без середньої освіти. В р. 1913 видав у Каневі малу книжечку ще дуже молодечих віршів „Ряст“, що їх сам пізніше називає „незграбними й наївними“. У черговому році мав писати більшу розвідку з нагоди ювілею Шевченка (століття з дня народження), вибирався в родинне село Тараса, але саме тоді постигла його війна й мусів іти в салдати. Спершу був звичайним рядовим, пізніше військовим наколесником, далі мотористом, а накінець телефоністом. Боровся на пруському фронті (Суwalkи, Мазурські озера), пізніше в Галичині й у Карпатах, дослужився трьох георгієвських хрестів (найвища відзнака в давній Росії за хоробрість), поки коло Жидачева весною 1915 року не попав у полон. Проживав у мадярських та австрійських